

200704724/1.

Datum uitspraak: 12 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/35203 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 6 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 oktober 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 7 juli 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juni 2007, verzonden op 11 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appellant (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister uitsluitend op grond van twee onderdelen uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 30 augustus 2005 tot de conclusie is gekomen dat de vreemdeling zich niet kan beroepen op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Voorts klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het BMA-advies geen uitsluitsel geeft omtrent de vraag of de vreemdeling kan terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de behandeling van een aanvraag tot het verlenen van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) af te wachten, nu uit dit advies enerzijds volgt dat de vreemdeling kan reizen en dat de stopzetting van de behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie en anderzijds dat, vanwege haar psychiatrische ziektebeeld in combinatie met de terugkeer naar het land van herkomst, bij uitzetting wel een medische noodsituatie kan ontstaan. De staatssecretaris betoogt hiertoe dat het gehele BMA-advies aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd en dat de beoordeling van de vraag of de vreemdeling zich op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan beroepen, besloten ligt in de combinatie van antwoorden op de gestelde vragen omtrent enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling, zoals opgenomen in het BMA-advies. De omstandigheid dat bij

de daadwerkelijke uitzetting een medische noodsituatie kan ontstaan, is niet van belang voor de beoordeling of de vreemdeling de behandeling van haar mvv-aanvraag in het land van herkomst zou kunnen afwachten, doch enkel voor de beantwoording van de vraag of de vreemdeling in staat is te reizen, aldus de staatssecretaris.

2.2. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

2.2.1. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), ten tijde van belang, wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000 is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.2.2. In het BMA-advies van 30 augustus 2005 staat, voor zover thans van belang:

"(...)

Er is sprake van een posttraumatische stress stoornis (hierna: ptss) met slaapproblemen en nachtmerries.

(...)

Wat is de aard van deze behandeling, door wie wordt deze behandeling gegeven en is de behandeling van tijdelijke of blijvende aard?

Poliklinische psychiatrische behandeling, medicatie, sertraline (antidepressief middel), olanzapine (rustgevend/antipsychotisch middel).

(...)

De behandeling zal nog geruime tijd duren. Er is geen einde van de behandeling in zicht.

(...)

Uitgaande van de beschikbare informatie m.b.t. de therapiemogelijkheden in het land van herkomst/land van eventuele verwijdering, concludeer ik dat behandeling in Guinee mogelijk is.

(...)

Op welke wijze?

Service de Psychiatrie Chu Donka, Dr. Doukoure, psychiater.

Antipsychotische medicatie en antidepressieve medicatie is aanwezig (Risperdal, fluoxetine). Er zijn geen tekorten.

(...)

Het staken van de behandeling op zich zal niet leiden tot een medische noodsituatie. De behandelend psychiater spreekt in 2004 van een grote kans dat betrokkene zich van het leven berooft bij gedwongen uitzetting. De noodsituatie is dus gebonden aan de uitzetting, niet aan het staken van de behandeling op zich.

(...)

Gezien de huidige medische inzichten acht ik betrokkene in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Ik heb, gezien de stellige bewering van de psychiater dat er een verhoogde kans is op zelfmoordpogingen, wel aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding tijdens de reis en overname van de behandeling in Guinee, hetgeen overigens mogelijk moet zijn.

(...)."

2.2.3. Nu uit het BMA-advies volgt dat de vreemdeling, zij het onder voorwaarden, kan reizen, dat in het land van herkomst behandelmogelijkheden beschikbaar zijn en dat het staken van de behandeling op zich niet zal leiden tot een medische noodsituatie, heeft de minister zich, anders dan de rechtbank heeft overwogen, op basis van het gehele BMA-advies op het standpunt kunnen stellen dat haar beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet kan slagen. De minister heeft onder voormelde omstandigheden geen aanleiding hoeven zien voor het oordeel dat van de vreemdeling niet kan worden geveerd terug te keren naar het land van herkomst teneinde daar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te verblijven. Dat de behandelend psychiater in 2004 spreekt van een grote kans dat betrokkene zich, vanwege haar psychiatrische ziektebeeld in combinatie met de terugkeer naar het land van herkomst, bij gedwongen uitzetting van het leven berooft, leidt niet tot een ander oordeel. Immers, zoals de minister reeds in het besluit van 7 juli 2006

heeft aangegeven, zal hij zijn verantwoordelijkheid nemen indien het tot een gedwongen uitzetting van de vreemdeling zal komen, waarbij hij de in het BMA-advies genoemde voorwaarden in acht zal nemen. Nu de behandeling in het land van herkomst voortgezet kan worden, heeft de minister er niet van behoeven uit te gaan dat na terugkeer een medische noodsituatie zal ontstaan.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het bij de rechtbank bestreden besluit van 7 juli 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3.1. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat het BMA-advies onvolledig is, omdat zij niet persoonlijk is onderzocht en de minister geen onderzoek heeft laten doen naar de oorzaken van haar ziektebeeld.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 2 november 2005 in zaak nr. 200505188/1; JV 2005/473), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de minister daarop bij de beoordeling van de aanvragen om toelating in beginsel afgaan.

De enkele omstandigheid dat de vreemdeling niet door de adviserende arts is gezien, leidt niet tot het oordeel dat het onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest. De omstandigheid dat geen onderzoek is gedaan naar de oorzaken van het ziektebeeld van de vreemdeling leidt evenmin tot dit oordeel, nu, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 maart 2006 in zaak nr. 200507019/1; ter voorlichting van partijen aangehecht), de minister op gezag van het BMA mag aannemen dat voor de behandeling van ptss de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is.

2.3.2. Het betoog van de vreemdeling dat zij de noodzakelijke behandeling niet zal kunnen volgen omdat zij de Franse taal niet machtig is en van de noodzakelijke medicatie verstoken zal blijven omdat zij in Guinee geen sociaal netwerk en opvang heeft, heeft betrekking op de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst, zodat volgens het gevoerde beleid deze omstandigheden niet in de beoordeling betrokken kunnen worden.

2.3.3. Uit het BMA-advies blijkt duidelijk dat bij gedwongen uitzetting een gevaar op suicide bestaat. De minister heeft dit gevaar in het besluit van 7 juli 2006 erkend en aangegeven dat hij zijn verantwoordelijkheid zal nemen door bij een gedwongen uitzetting de voorzieningen te treffen die in het BMA-advies als gewenst worden aangegeven. De waarschuwing voor suicidegevaar in de aanbiedingsbrief is niet in strijd hiermee, zodat van een inconsequentie in de besluitvorming geen sprake is.

2.3.4. Voorts heeft de vreemdeling in beroep betoogd dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom haar niet met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de gevraagde vergunning is verleend.

Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

De vreemdeling heeft niet aangegeven welke beleidsregel haar inziens hier aan de orde is en evenmin welke omstandigheden zo bijzonder zijn dat zij tot afwijking van die beleidsregel nopen. Reeds daarom kon aan genoemd wetsartikel geen toepassing worden gegeven.

2.4. Gelet op het vorenstaande verklaart de Afdeling het inleidende beroep tegen het besluit van 7 juli 2006 alsnog ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 juni 2007 in zaak nr. 06/35203;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

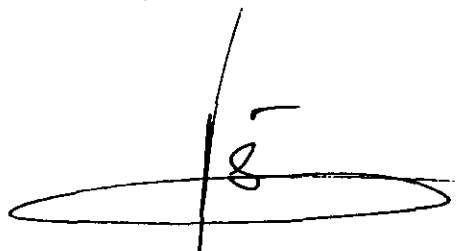
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 december 2007

248-523.

Verzonden: 12 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/35203

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Guinese nationaliteit,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. M. Grimm, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. F.W.A. Croonen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 31 januari 2003 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'medische behandeling'. Verweerder heeft bij beschikking van 23 oktober 2003 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiseres heeft daartegen op 2 december 2003 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 28 januari 2004 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Deze beschikking is op 17 maart 2005 ingetrokken. Bij beschikking van 7 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar van 2 december 2003 opnieuw ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepschrift van 20 juli 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 1 mei 2007. Eiseres is aldaar niet in persoon verschenen, maar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft aan de afwijzing van de aanvraag de volgende redenen ten grondslag gelegd. Eiseres is niet in het bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Zij heeft een beroep gedaan op de vrijstelling van dit vereiste, volgens artikel 17 eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Verweerder is van mening dat eiseres niet in aanmerking komt voor vrijstelling. Nadat het eerste advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 20 augustus 2003 is ingetrokken heeft de medisch adviseur op 30 augustus 2005 opnieuw onderzoek verricht. Hieruit volgt dat eiseres aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) lijdt waardoor zij slaapproblemen en nachtmerries heeft, en hiervoor onder Poliklinische Psychiatische behandeling staat. Volgens de medisch adviseur zal behandeling nog geruime tijd duren. Uit het advies blijkt verder dat eiseres voor haar klachten in Guinee behandeld kan worden. Uit de brief van 5 februari 2004 van de behandelend psychiater van eiseres blijkt dat het gevaar van suïcide dreigt, indien zij terug moet keren naar Guinee. De medisch adviseur concludeert op dat punt dat een medische noodsituatie derhalve niet afhankelijk is van het staken van de behandeling, maar van een eventuele uitzetting. Verweerder is naar aanleiding van het BMA-advies van mening dat eiseres in staat wordt geacht om te reizen, en er bij het uitblijven van de behandeling geen medische noodsituatie wordt verwacht. Vervolgens valt eiseres niet onder een van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Tevens meent verweerder dat een terugkeer van eiseres naar Guinee niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard ex artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000, nu eiseres niet voldoet aan de voor een medische noodsituatie geldende criteria. Tot slot is er voor het overige aangevoerde geen sprake van een onbillijkheid van overwegende aard, indien wordt vastgehouden aan het mvv-vereiste. Ten eerste kunnen de in bezwaar aangevoerde asielgerelateerde omstandigheden – zoals de door de behandelend psychiater uiteengezette traumageschiedenis – geen rol spelen in dit geschil, nu daar reeds onherroepelijk op is beslist in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 19 november 2004. Voorts acht verweerder de stelling van eiseres dat het BMA-advies onzorgvuldig tot stand is gekomen doordat geen persoonlijk onderzoek is verricht, onjuist. Eiseres heeft namelijk onvoldoende concreet onderbouwd dat het oordeel van de medisch adviseur in twijfel moet worden getrokken. Verweerder wijst er tenslotte nog op dat alle in het BMA-advies genoemde voorwaarden – indien het komt tot een gedwongen uitzetting – in acht zullen worden genomen ten opzichte van eiseres.

2.2. Eiseres stelt zich in de gronden van beroep op het standpunt dat zij wel voldoet aan de voorwaarden voor vrijstelling van het mvv-vereiste in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. De beschikking van verweerder van 7 juli 2006 is volgens eiseres onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. Verweerder zou ten onrechte menen dat uit het BMA-advies eenduidig blijkt dat zij wel naar Guinee kan reizen, om daar een mvv te bemachtigen. Eiseres benadrukt daarbij dat verweerder haar PTSS-problematiek alsmede de psychiatrische behandeling en medicatie niet betwist. Hetzelfde geldt voor het gevaar van suïcide bij gedwongen uitzetting van eiseres. Volgens eiseres heeft verweerder ten onrechte

onvoldoende onderzoek verricht naar de oorzaken van haar ziektebeeld, welke volgens haar duidelijk zijn gelegen in de terugkeer naar en de gedachten aan het land van herkomst. In het kader van het BMA-advies is verder geen persoonlijk onderzoek verricht, hetgeen volgens eiseres onderdeel van een goed gemotiveerde beslissing dient te zijn. Tevens zal zij in Guinee geen feitelijke toegang hebben tot de benodigde medicatie, aangezien zij geen Frans spreekt en daardoor niet met de aangewezen Belgische psychiater kan communiceren. Daarbij ontbeert eiseres in Guinee een sociaal netwerk en goede opvang, zodat zij zeer waarschijnlijk geen medicatie zal verkrijgen. Hierdoor bestaat de reële mogelijkheid dat er bij terugkeer alsnog een medische noodsituatie zal ontstaan. Vervolgens meent eiseres dat het gevaar van suicide bij terugkeer ervoor zorgt dat wel sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, indien de bestreden beschikking in stand wordt gelaten. Daarbij leidt de overweging van verweerder en het BMA dat tot op heden geen sprake is geweest van suicide door eiseres tot verbazing. Zowel het BMA als verweerder erkent het ernstige ziektebeeld van eiseres. Het is voor eiseres dan ook onbegrijpelijk dat verweerder meent haar terug te kunnen sturen voor een mvv. Tot slot had verweerder volgens eiseres tenminste gebruik kunnen maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid danwel de discretionaire bevoegdheid om van het beleid af te wijken.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv.

2.4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

2.5. Verweerder heeft deze bepaling nader geïnterpreteerd en toegelicht in paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Deze toelichting luidt als volgt: "Voor deze vrijstelling dient beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag".

2.6. Om te beoordelen of artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, op eiseres van toepassing is, heeft verweerder het BMA om advies gevraagd. Uit dit advies van 30 augustus 2005 blijkt dat eiseres leidt aan PTSS met slaapproblemen en nachtmerries. Zij staat daarvoor onder een poliklinische psychiatrische behandeling en krijgt medicatie. Deze behandeling zal nog geruime tijd duren en er is geen einde van de behandeling in zicht. Behandeling in het land van herkomst is mogelijk en de benodigde medicatie is ook beschikbaar. Het staken van de behandeling zal op zich niet leiden tot een medische noodsituatie, wel de uitzetting. Eiseres kan wel reizen zij het dat er enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding tijdens de reis en overname van de behandeling in Guinee, hetgeen naar het oordeel van de BMA-arts mogelijk moet zijn.

2.7. Op basis van twee onderdelen die verweerder uit het BMA-advies heeft overgenomen, namelijk "dat betrokkene in staat moet worden geacht te reizen" en "dat het uitblijven van de huidige behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn" komt verweerder tot de conclusie dat artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet op eiseres van toepassing is. Naar het oordeel van de rechtbank kan die motivering deze conclusie echter niet dragen. Conform de interpretatie die verweerder aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 heeft gegeven, had beoordeeld moeten worden of eiseres kon reizen naar het land van herkomst en of eiseres aldaar de behandeling van haar mvv-aanvraag zou kunnen afwachten. De beide onderdelen die verweerder uit het advies heeft overgenomen, bieden daarover echter geen uitsluitsel. Daarin wordt weliswaar vastgesteld dat eiseres kan reizen en dat de stopzetting van de behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie doch daaruit kan niet worden afgeleid dat zij kan reizen en verblijven in het land van herkomst. De andere onderdelen van het BMA-advies lijken eerder tot een tegengestelde conclusie te leiden. Zo wordt vastgesteld dat terugkeer naar het land van herkomst juist wél zal leiden tot een medische noodsituatie. Niet omdat de behandeling zou worden gestopt maar, zelfs bij voortzetting van de behandeling, vanwege het psychiatrische ziektebeeld van eiseres in combinatie met terugkeer naar het land van herkomst.

2.8. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat de bestreden beschikking onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd, zodat dit besluit wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) dient te worden vernietigd. De overige gronden behoeven daarom geen bespreking meer.

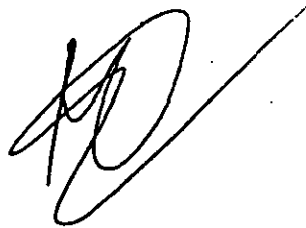
2.9. Er bestaat aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden beschikking van verweerder van 7 juli 2006;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- en bepaalt dat verweerder deze kosten aan de griffier en het griffierecht ad € 141,- aan eiseres dient te vergoeden, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.M. Mulder als griffier op 6 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 11 JUN 2007

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
09 JUL 2007	
ZAKEN:	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
van 6 juni 2007
met kenmerk Awb 06/35203

Inzake:

met IND-kenmerk 0111.16.8054
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M. Grimm
advocaat te Groningen

Procesverantwoordiging
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

mr. R.A. Visser
038 - 888 6827

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen van 6 juni 2007, verzonden op 11 juni 2007, met kenmerk Awb 06/35203 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 7 juli 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 31 januari 2003 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vw, met als doel 'het ondergaan van medische behandeling'.
- 2.2 Bij besluit van 23 oktober 2003 heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 2 december 2003 heeft verweerder tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt.
- 2.4 Bij besluit van 28 januari 2004 heeft de Minister het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Dit besluit is op 17 maart 2005 ingetrokken. Bij besluit van 7 juli 2006 heeft de Minister het bezwaarschrift wederom ongegrond verklaard.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Griefen

Grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Op basis van twee onderdelen die verweerder uit het BMA-advies heeft overgenomen, namelijk 'dat betrokkene in staat moet worden geacht te reizen' en 'dat het uitblijven van de huidige behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn' komt verweerder tot de conclusie dat artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet op eiseres van toepassing is. Naar het oordeel van de rechtbank kan die motivering deze conclusie echter niet dragen.

(...)

De beide onderdelen die verweerder uit het advies heeft overgenomen, bieden daarover echter geen uitsluitel. Daarin wordt weliswaar vastgesteld dat eiseres kan reizen en dat de stopzetting van de behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie doch daaruit kan niet worden afgeleid dat zij kan reizen en verblijven in het land van herkomst. De andere onderdelen van het BMA-advies lijken eerder tot een tegengestelde conclusie te leiden. Zo wordt vastgesteld dat terugkeer naar het land van herkomst juist wel zal leiden tot een medische noodsituatie.

Niet omdat de behandeling zou worden gestopt maar, zelfs bij voortzetting van de behandeling, vanwege het psychiatrische ziektebeeld van eiseres in combinatie met terugkeer naar het land van herkomst."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.8 en 2.9 op pagina 4. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

- 4.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c. Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), indien die aanvraag een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is te reizen.
- 4.2. Ingevolge paragraaf B1/1.2.1 Vc, zoals dit luidde ten tijde van het in beroep bestreden besluit, dient in het kader van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c. Vw te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf te reizen en in staat kan worden geacht aldaar de behandeling van een door hem ingediende mvv-aanvraag af te wachten. Voorts wordt in paragraaf B1/1.2.1. Vc voor wat betreft de procedurele aspecten verwezen naar paragraaf B8/1.1. Vc. Ingevolge deze paragraaf, voor zover hier van belang, wordt medisch advies ingewonnen bij het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van de Immigratie- en Naturalisatiedienst.
- 4.3. In het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) staat, voor zover in casu relevant:

"(...)

Er is sprake van een posttraumatische stress-stoornis met slaapproblemen en nachtmerries.

"(...)

De behandeling zal nog geruime tijd duren. Er is geen einde van de behandeling in zicht.

"(...)

Uitgaande van de beschikbare informatie m.b.t. de therapiemogelijkheden in het land van herkomst/land van eventuele verwijdering, concludeer ik dat behandeling in Guinee mogelijk is.

"(...)

Nee, het staken van de behandeling op zich zal niet leiden tot een medische nood situatie. De behandelend psychiater spreekt in 2004 van een grote kans dat betrokkene zich van het leven berooft bij gedwongen uitzetting. De nood situatie is dus gebonden aan de uitzetting, niet aan het staken van de behandeling op zich.

"(...)

Ja. Betrokkene kan wel reizen.

"(...)

Gezien de huidige medische inzichten acht ik betrokkene in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Ik heb - gezien de stellige bewering van de psychiater, dat er een verhoogde kans is op zelfmoordpogingen wel aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk begeleiding tijdens de reis en overname van de behandeling in Guinee, hetgeen overigens mogelijk moet zijn.
(...)."

- 4.4. De Staatssecretaris heeft voormeld BMA-advies betrokken bij zijn besluitvorming en expliciet overwogen dat verweerster, gelet op het advies, in staat moet worden geacht te reizen naar het land van herkomst en aldaar een beslissing op een aanvraag om een mvv af te wachten.

Anders dan de rechtbank blijkbaar meent, heeft de Staatssecretaris het gehele advies van het BMA aan zijn besluitvorming ten grondslag gelegd en niet slechts de twee, door de rechtbank aangehaalde, onderdelen uit dit advies. In zoverre berust de aangevallen uitspraak derhalve op een onjuiste lezing van het in beroep bestreden besluit van 7 juli 2006.

- 4.5. In de nota van 26 mei 2005, waarbij het BMA om advies werd gevraagd, zijn vragen gesteld over de medische toestand van verweerster met het oog op een eventuele vrijstelling van het mvv-vereiste. Alhoewel niet uitdrukkelijk is gevraagd of verweerster in staat kan worden geacht de behandeling van een door haar in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, ligt die vraag en het antwoord daarop besloten in de combinatie van de vragen en antwoorden in het BMA-advies van 30 augustus 2005 omtrent enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling.

Dat de behandelaar van de vreemdeling mogelijk met het BMA van mening verschilt over de uit de gegevens getrokken conclusie dat de vreemdeling in staat is de behandeling van haar mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, leidt onder de omstandigheden niet tot het oordeel dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig is geweest, dat het BMA niet op basis daarvan tot zijn bevindingen heeft kunnen komen en de Minister zijn besluitvorming niet op dat advies heeft mogen baseren.

Zie:

- AbRS 2 november 2005, nr. 200505188/1, JV 2005/473;
- AbRS 27 juli 2006, nr. 200602633/1, r.o. 2.1.2 (productie 2);
- AbRS 30 januari 2007, nr. 200605576/1 (productie 3);
- AbRS 26 juni 2007, nr. 200703474/1 (productie 4).

- 4.6. Zoals hiervoor is betoogd, heeft de Staatssecretaris het advies van het BMA als geheel ten grondslag gelegd aan het in beroep bestreden besluit.

Blijkens het advies van 30 augustus 2005 is het BMA van oordeel dat het staken van de behandeling op zich niet zal leiden tot een medische noodsituatie. De daarop volgende vaststelling dat er wel een noodsituatie kan optreden is hiermee niet in tegenspraak, nu deze noodsituatie niet samenhangt met het staken van de behandeling, maar met de effectuering van de uitzetting.

Gelet op de omstandigheid dat deze noodsituatie sterk samenhangt met een specifieke situatie - de uitzetting - kan niet geoordeeld worden dat dit gegeven zijn weerslag dient te vinden in de beoordeling of verweerster de behandeling van haar aanvraag om een mvv in het land van herkomst zou kunnen afwachten.

Deze mogelijke noodsituatie dient derhalve enkel beoordeeld te worden binnen het kader van de vraag of verweerster in staat is te reizen. Het BMA concludeert hieromtrent dat verweerster in staat is te reizen met alle gangbare vervoermiddelen. Gelet op de mogelijke noodsituatie, welke uit de uitzetting zou kunnen voortvloeien, heeft het BMA geoordeeld dat begeleiding tijdens de reis en overname van de behandeling in Guinee noodzakelijk is. Voorts heeft het BMA vastgesteld dat de behandeling in Guinee mogelijk is. Niet is gebleken dat aan deze voorwaarden niet kan worden voldaan.

Gelet op het vorenstaande en anders dan de rechtbank lijkt te veronderstellen, volgt uit het advies geenszins dat terugkeer naar het land van herkomst, zelfs bij voortzetting van de behandeling, zal leiden tot een medische noodsituatie. De door het BMA aan de reis verbonden voorwaarden, strekken er immers toe deze noodsituatie te voorkomen.

- 4.7. Bovendien wijst de Staatssecretaris er op dat het ingevolge bestendige jurisprudentie aan verweerster is om de noodzakelijke begeleiding gedurende de reis en de overname van de behandeling in Guinee te realiseren. De Staatssecretaris aanvaardt echter de in het advies van het BMA vermelde voorwaarden en zal bij een eventuele gedwongen uitzetting van verweerster de verantwoordelijkheid dragen voor de vervulling van die voorwaarden. De rechtbank lijkt ook dit te hebben miskend.

Vgl:

- ABRS 3 augustus 2005, nr. 200501948/1 (productie 5).

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 juli 2006 ingestelde beroep.

Zwolle, 9 juli 2007

Gemachtigde

mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888
telefax 038 460 9152